

Tráva se proměnila ve žlutý koberec, do jehož nitek jsou vetkaný poslední záblesky léta. Pozdní odpoledne se koupou v jemných, měkkých kontrastech a brzký večery nás zachumlávají do hřejivých dek, ve kterých chci usnout a vzbudit se až na jaře. Paprsky nízko nad obzorem ztrácí sílu a vývary na plotně nám sílu vrací. Polívky voní v domě neustále, protože zahání rýmu — a rýma teď znamená pranýř.

Nastal čas vlny. Kudrnatý sousedky se vrátily na zápraží a ze dna skříně jsem vytáhla pletený ponožky. Slunce spadlo z oblohy do hrnku s kurkumovým latte a pocákal o něj celou vinici. Listy zalila zlatá a běloučký hřbety ovcí v ní září jako našlehaná pěna. Podzim jim servíruje slavnostní hostinu roku. Luxují zbytky vyhrátých bobulí a každý sousto převalují na jazyku, jako by si chtěly vychutnat dozvuky indiánského léta, neb ví, jak dlouhá zima nás čeká.

Podzim se vydýchává po letním sprintu. Tachometr na bugině ukazuje rychlost sedm kilometrů za hodinu, což jasně dokazuje, že všechno včetně pracovního tempa zpomaluje. Chlapíci opravují stroje a všechno, co s nima rozbili. Vysílačky oněměly. Vypínají je záměrně, když se zašívají ve svých vyhrátých pickupech co nejdál od garáží. „No co, říkali, že máme držet distanc,“ dělá Ronnie ramena.

Proplouváme hájemstvím. Za odměnu po náročný sklizni a na uklidněnou před karanténou. Vinice se zavře. Předběžně na měsíc, ale doopravdy? Nikdo neví, kdy se zase sejdem. Nikdo neví, jestli se tu všichni sejdem, a z té nejistoty pramení zvláštní soudržnost. Dean smazal všechny položky z obří tabule, která ještě nedávno přetékala úkoly, a taky všechny černý puntíky, který sice nezapisoval nikam jinam než do sebe, ale tam se škrtaří nejhůř.

Připadám si furt jako v neděli. Podzim je jedna dlouhá neděle — užívám si pohody víkendu, ale vím, že brzy skončí, a to ve mně probouzí neklid. Léčím ho vůní mandarinek a stahuju se k přímotopu. Stahuju se domů. K sobě domů. Podzim vytahuje barvy země a taky všechny odstíny z nás. Tlačí nás dovnitř a stínům, který získávají navrch, není kam utéct. Člověk se s nimi musí sžít.

„Podívej se,“ přivírá Míša slastně oči, „vždyť to jsou přesně barvy, co nosíš. Podle mě jsi ukázkovej podzimní typ, jenom si to nechceš přiznat,“ přesvědčuje mě zarytý milovník křupajícího listí. Asi má pravdu, kousek podzimní melancholie a chladu ve mně zůstává po celý rok. Nejspíš proto mě tolik fascinují a už po týdnu dohání k šílenství „cool vibes“ Australanů, kteří na plážích v tropech popíjí pivo z neoprenů a z celých škály emocí používají jedinou: „hlavně v poho, kámo“.

Já patřím do Tassie. V Tassie se srká čaj z termosky a málokdy se sundává péřovka, ale v burácení větru slyším svolení si občas bez výčitek zařvat. Zaka-bonit se jako nebe a praštit do stromu jako vichřice. Podzim zrovna nemusím, a o to víc ho potřebuju. Je lázněmi pro duši, která se společně s tělem může konečně zahrabat do těžkých duchen a odpočinout si.

Každý rok po tom volají, ale já si zacpávám uši. Svítím na ně modrým světlem a láduju do nich suplementy, aby udržely tempo. Ani letos to není jinak. Po směnách venku se vracím zmrzlá a unavenější než dřív. Jakmile se mě dotkne teplo ze sálajících přímotopů, klíží se mi oči a roztékají se mi nohy. Srdce slyší uspávanou, ale Našeptávač spílá: „Ne aby ses nechala ukořistit!“

Nutí mě poslouchat podcasty, jenže ty v češtině nebo odpočinkový mu nestačí. Spiknul se proti mně s algoritmem a podstrkují mi fotky žen, co mají pekáče na břicho i po třech dětech a taky těch, co každý den navaří pekáče zdravého jídla. Žádný chleba k večeři! Jak jsme mohli přežít dětství na rybičkový pomazánce a špagetách? Sežrala bych na tajňačku všechny sladký lotusky ze spíže, ale z plakátu na mě zírá jogínka v pozici lotusu. Ještě meditaci a aspoň ásanu psa. Panebože, ještě že k tomu všemu nemusím venčit psa!

Chce to kuráž, oddat se podzimu, když je ideálem věčný léto.

Kuráž nebo pandemii, která zastaví svět. Popíjím latte, to zlatý samozřejmě, protože kofein by si dal odpoledne jenom někdo, kdo nečte studie o zdravém spánku. Vysedávám na terase, což je pokrok — doma se pije kafe za chůze —, a zírám na vybarvený topoly.

Myslíš, že stromy zažívají smutek, když přichází o listy, nebo cítí lehkost? A může to každý z nich vnímat úplně jinak jako my lidi?

Karanténa spojená se zimováním mě znejišťuje, zatímco Míša se na ně těší. Připravil si k topení křeslo a položil k němu dobrodružnou bichli. „Nechceš si taky něco číst?“ nadhodil. „Jo, mám rozečtenou knížku o psychologii“ přitakala

jsem. „Já ale nemyslím učit se, ale číst si. Nějaký příběh, něco u čeho nemusíš přemejšlet a vypneš,“ pošouchnul mě.

Pozoruju z terasy vlaštovky, co se štosují na topolech a připravují se k odletu na pevninskou Austrálii. „Ty, Fio, myslíš, že ptáky někdy bolí křídla?“ volám do pokoje. „Jenom když zapomenou, kam letí,“ odpoví pobaveně.

Aha.

Možná proto my lidi tak často cítíme nepopsatelnou bolest, ačkoli lékařský diagnózy tvrdí, že jsme naprosto zdraví. Zapomněli jsme, kam letíme. Zapomněli jsme, protože nemáme čas sednout si, rozmyslet si směr a načerpat síly na let.

„Hej, Fio, ty jsi normálně filozof!“ houknu na něj a vrací se ke mně pobavený smích. Míša má pravdu, musím si koupit nějaký román.

Zvedá se vítr a v olivovnicích zahučí: „Musíš?“

Na prašný cestě se znovu roztáčí začarovaný kruhy. Meluzína mi jemně pocuchá vlasy a do uší šeptá: „Pusť si už konečně ten seriál, na kterej tak dlouho myslíš.“ Než vyšumí do ztracena, obejmě mě a zaševelí: „Můžeš.“